

ת"פ 9692/04/14 - מדינת ישראל נגד מחמוד עודה (עציר)

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 9692-04-14 מדינת ישראל נ' עודה(עציר)
תיק חיצוני: _5178-38320-13-__

בפני המאשימה נגד הנאשם
כב' השופטת דנה כהן-לקח
מדינת ישראל
מחמוד עודה (עציר)

החלטה

לפניי בקשה מקדמית של הסנגור להורות על הפרדת אישומים בכתב-האישום לפי סעיף 88 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי או: החוק), וזאת בנימוק כי לא מתקיימת זיקה עניינית בין שני האישומים. המאשימה מתנגדת לבקשה והדין עימה. להלן טעמי לכך.

כתב האישום כנגד הנאשם מחזיק שני אישומים: האישום האחד, מייחס לנאשם עבירה של סחר בסם מסוכן מסוג חשיש במשקל של מעל 100 גרם נטו. לפי הנתען, העבירה בוצעה מול סוכן משטרתי ביום 21.11.2013 תמורת סכום של 4,700 ש"ח. האישום השני, מייחס לנאשם עבירה של החזקת סם מסוכן לצריכה עצמית. לפיה הנתען, ביום 5.11.2012 החזיק הנאשם בחשיש במשקל של מעל 0.5 גרם נטו ללא היתר.

סעיף 86 לחוק סדר הדין הפלילי שכותרתו "צירוף אישומים" קובע כי "מותר לצרף בכתב אישום כמה אישומים אם הם מבוססים על אותן עובדות או על עובדות דומות או על סדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשה אחת...". בבג"צ 5283/98 חדר נ' הרכב כבוד השופטים י' צמח, מ' נאור, מ' ארד, שופטי בית המשפט המחוזי, פ"ד נה(3) 721 (1998) צוטטו בהסכמה דבריו של י' קדמי בספרו לפיהם: "המאפיין אישומים המבוססים על 'עובדות דומות' הוא '...דמיון' מבחינת העובדות, להבדיל מדמיון מבחינת טיב המעשה ואופיו" (שם, בעמ' 725; ההדגשות במקור-ד.כ.ל). בית המשפט העליון הבהיר בדבריו כי: "...התנאי בדבר 'עובדות דומות' אין משמעו כי בין עובדותיהם של האישומים אין כל הבדל. כל שצריך להתקיים הוא מכנה משותף עובדתי. הווי אומר: די בכך שאישומים מבוססים על עובדות שרובן, או עיקרן, דומות כדי להכשיר את צירופם כאישומים המבוססים על עובדות דומות" (שם; ההדגשה אינה במקור-ד.כ.ל).

עיון באישומים בכתב-האישום שלפניי מעלה כי מתקיים בעניינם מכנה עובדתי משותף, שדי בו כדי להצדיק את צירוף האישומים לכתב-אישום אחד. העובדה כי קיים פער זמנים של שנה באירועים הנתענים בשני האישומים, וכן

העובדה שבאישום אחד עסקינן בעבירה של סחר בסמים ואילו באישום השני עסקינן בעבירה של החזקת סם לצריכה עצמית, אינה משנה לצורך המסקנה בדבר קיומו של מכנה עובדתי משותף בין האישומים. כך הוא הדבר, שכן שניהם עוסקים בעבירות סמים, ואף באותו סוג סם (חשיש). זאת ועוד; העבירה של סחר בסמים טומנת בחובה מיני וביה גם יסוד של החזקת סם שלא כדין (אף שמטרת ההחזקה אינה זהה בין שתי העבירות והיא משליכה על עוצמת החומרה של כל אחת מהן - סחר מול צריכה עצמית) (ראו והשוו למשל: ת"פ (ראשון לציון) 3392-08 מדינת ישראל נ' כנען (9.1.2011)).

אוסף כי הסנגור העלה את בקשתו להפרדת האישומים באופן לאקוני. ממילא, לא נטען כי הפרדת האישומים נדרשת מטעמי יעילות דיונית או מטעמי הגינות דיונית. אם וככל שהטענה היא כי צירוף האישומים יוביל להשחרת פניו של הנאשם, הרי די בכך שאפנה לפסיקת בית-המשפט העליון בהקשר זה ולפיה: "ככלל, ובהעדר בסיס ממשי לקיום חשש שבירור האישומים במאוחד עלול לפגוע בהגנת הנאשם, אין בית המשפט שועה לטענה כי בעצם צירופם של אישומים המבוססים על עובדות דומות יש כדי 'להשחיר' את פני הנאשם ולפגוע בסיכוייו שגרסתו ביחס לאישום זה או אחר תזכה לאמונו של בית המשפט" (בג"צ 5283/98 חדר הנ"ל, בעמ' 729).

אשר על כן, בקשת הסנגור להפרדת האישומים נדחית.

ניתנה היום, י"ז תמוז תשע"ד, 15 יולי 2014, במעמד הצדדים.